

Al servei secret de Sa Majestat

Toni Vall

United Artists

He revisionat fa poc *007 al servei secret de Sa Majestat* (1969) per desena o potser catorzena vegada i m'ha tornat a captivar. És la més rara, la més romàntica, la més trista de totes les pel·lícules de la saga Bond. La seva particularitat principal és molt coneguda: és l'única que va protagonitzar l'actor George

Lazenby en el que va ser un impàs abrupte i una mica traumàtic entre Sean Connery i Roger Moore. Com deueu haver endevinat, me la sé de memòria –aquesta i tota la resta de la saga–, i aquest últim visionat ha fet que l'elevés a dalt de tot del meu particular rànkning bondià. I no és qualsevol rànkning: la saga Bond travessa de principi a fi la meva passió cinèfila, gràcies a ella em vaig aficionar –de molt petit– al cine i, per tant, no cal dir que l'estrena aquesta setmana de *Sin tiempo para morir* és un esdeveniment.

Els productors de la pel·lícula han creat un *hashtag* especial per demanar a tothom qui la vegi que vagi amb molt de compte amb els espòilers. És una mica llauna que et demanin aquestes coses –abans no existien aquests problemes prefabricats i infantils–, però veient el film un entén que val molt la pena l'absoluta virginitat argumental. Passen coses molt gruixudes durant el metratge, en especial al terç final, que és important que t'agafin per sorpresa. Cary Fukunaga ha resultat ser una elecció fabulosa per a la direcció en lloc de l'inicialment previst Danny Boyle. I mentre l'estàs veient, mentre gaudeixes del seu torrencial romanticisme fatalista, mentre les imatges et devoren a la butaca i et graten la memòria cinèfila, entens per què t'agrada tant *007 al servei secret de Sa Majestat* i per què és tan important dins de la saga. Que bé que li hagin fet aquest explícit homenatge, que, alhora, és la fi d'una era. Si l'heu vista ja sabreu per què. ●

